

Legenda cavalerului Dalian și a prințesei Loresia

Cuprins

I. Marea cu străluciri de smarald	5
II. Prințesa florilor marine	15
III. Oaspeți aleși sosesc la țărnm	22
IV. Lupta cu pirații	33
V. Viața la curtea regală	38
VI. Vraja Alcinei	56
VII. Fata de pescar	64
VIII. Tainica prevestire	78
IX. O zi fierbinte	88
X. O scrisoare și un inel	99
XI. Nori negri	110
XII. Judecată și osândă	132
XIII. Despărțirea	145
XIV. Sub vălul nopții	157
XV. Zbucium și chin	165
XVI. Minunea văzduhului	173
XVI. Taina craiului Alindor	182
XVIII. Grădina celor șapte izvoare	187
IX. Crăița Irizada	192
XX. Floarea de nu-mă-uita	197
XXI. O inimă smerită a înfrânt mândria	202
XXII. Blestemul codrului	211
XXIII. Întoarcerea	222
XXIV. Sărutul vieții și al iubirii	229
XXV. Razele soarelui alungă norii	235
XXVI. Visul	251
XXVII. Un oaspete slăvit sosește în fapt de seară	255
XXVIII. Fiul și fiica regelui Augustus	265
XXIX. Cântecul mării	281

Coperta: Roxana Burducea

© Ramona Maria Bochie, 2016

ISBN: 978-606-17-1037-9

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României.

I. Marea cu străluciri de smarald

Departate, tare departate, la marginea unui regat înfloritor dinspre soare-apune cârmuit de slăvitul rege Alexandru se întindea țărmul înalt și stâncos al unei mări ivită parcă din țărmul de basm al nimfelor. Razele soarelui se spărgeau în mii de smaralde pe crestele valurilor ei cristaline. Acolo, pe malul liniștit, acoperit de un nisip alb ca fildeșul presărat cu scoici sclipitoare în toate culorile se afla un sătuc de pescari inimoși și vrednici. La marginea satului, lângă stâncile înălbite de spumă se zărea o colibă din stuf și trestii, în care viețuia un tânăr și chipeș pescar, pe nume Dalian și preafrumoasa lui soră, Lavinia. Părinți nu aveau, iar oamenii șopteau în taină cum că cei doi ar fi fost salvați cu ani în urmă de Filemon, un bătrân pescar de prin partea locului, pe când prunci fragezi fiind, pluteau într-un cufăr din lemn de cedru pe întinsul mării către un pregrabnic și nefericit sfârșit.

Se povestea dar că într-o zi de la sfârșitul verii o aprigă furtună se abătuse pe mare. Bătrânul Filemon se afla cu mica lui barcă în larg, pescuind cu năvodul. Deodată, la urechile lui ajunseră niște plânsete de copii.

FILEMON: Ciudat! Cine oare s-o fi încumetat să pornească pe mare pe vremea asta de furtună?

Privi cu luare-aminte în jur și zări pe creasta unui val uriaș cufărul din lemn de cedru. Încredințat că dinlăuntrul aceluși cufăr se auzeau plânsetele ce îi sfâșiau inima pescarul îndreptă barca într-acolo. În clipa următoare însă furtuna se dezlănțui cu sălbăticie, iar marea gema, zbuciumându-se ca o fiară încolțită. Bărcuța lui Filemon a fost pe dată răsturnată și izbită de o stâncă, unde se făcu bucăți. Vrednicul pescar însă nu se pierdu cu firea ci azvârlindu-se în vârtejul talazurilor, izbuti să înoate până la cufăr și să îl prindă tocmai în clipa în care acesta era gata să fie aruncat de val în hăul întunecat al apelor.

FILEMON: Doamne ajută! De voi scăpa cu viață, sărmanele făpturi dinlăuntrul acestui cufăr vor fi salvate.

Apoi, însuflețit parcă de o putere supraomenească înotă cu sânge printre talazurile ce clocoteau de furie sălbatică sub năprasnicele bubuituri de tunet, sub baierele deschise ale cerului. Cu greu izbuti să ajungă la mal unde îl așteptau cu groaza în suflet pescarii toți, dimpreună cu Baucis, buna și credincioasa lui soție. Deschiseră pe dată cufărul și mult se minunară zărind în el un băiețel și o fetiță, frumoși ca doi îngerași iviți din cer. În clipa aceea apriga furtună se potoli, ca și cum ar fi voit doar să pună la încercare vrednicia bătrânului Filemon, iar soarele răsări pe dată, binecuvântând cu lumina sa pe salvatorul celor doi copilași ce altminteri ar fi fost hărăziți morții. Și fata, și băiatul purtau la gât câte un medalion de aur pe care erau gravate cu litere de diamant numele lor. Astfel, cei doi copii au fost numiți Dalian și Lavinia, dar cine

erau ei cu adevărat și din ce parte a lumii fuseseră aduși de valuri pe acele meleaguri nu știa nimeni.

Vrednicul Filemon și preabuna Baucis i-au îngrijit cum au știut mai bine, însă, fiind tare bătrâni, în scurtă vreme se stinseră din viață. Rămași fără părinții lor de suflet de la o vârstă atât de fragedă, Dalian și Lavinia se deprinseră curând cu munca, înfruntând plini de curaj învolburata mare a vieții. Crescând alături ca două flori de crin pe o tulpină, cei doi frați deveneau tot mai desăvârșiți prin aleasa înfățișare, purtarea înțeleaptă, noblețea rară ce înzestra cu gingășie al lor suflet neprihănit. Dalian era un tânăr încântător, înalt ca bradul, sprinten precum cerbul munților. Umerii lați, șoldurile înguste, picioarele lungi frumos proporționate dădeau aceluși trup pietros frumusețea bărbătească desăvârșită. Avea părul inelat, de culoarea alunelor, buzele proaspete și roșii ca sângele-voinicului, iar ochii lui albaștri păreau două frânturi de cer senin scăldat în razele de soare. Preascumpă surioară avea un chip angelic, luminat de o blândețe dulce și suavă, de un surâs cald și duios. În făptura ei se îmbinau în farmec sublim splendoarea florilor, cântecul izvoarelor, grația lebedelor. Avea părul cârlionțat, de culoarea aurului mat și fața strălucitor de albă, făcând să pălească frumoșii crini pe care îi îngrijea cu atâta drag. Buzele ei erau ca purpura rozelor de mai, iar ochii limpezi păreau zugrăviți în albastrul tandru, luminos al garofițelor sălbatice. Astfel, oricui îi era dat să-i întâlnească pe cei doi frați îi îndrăgea pe dată, purtându-i în suflet întreaga viață.

Muncind mereu cu voioșie, zilele lor se scurgeau lin, pe nesimțite. În nopțile senine, Dalian, uneori

singur, alături însoțit de Lavinia, mergea pe țărm, privind cum luna gătită parcă în rochie argintie de raze se oglindea mândră în apa cu luciri de smarald. Dulcea armonie a valurilor îngâna în șoapte cristaline legende minunate despre sirenele din adâncuri ce fermecau pe oricine cu cântecul lor vrăjit din harpe de aur, bătute cu smaralde și preafrumoasa Loresia, prințesa florilor marine. Tânărului i se părea că înțelege glasul apei și întreaga sa simțire se topea într-un farmec tainic.

DALIAN: Loresia! Ce-ar fi de-ar exista aievea fecioara neasemuită din cântecele mării!

Gândul acesta îl făcea să zâmbească, să se creadă un visător pierdut într-o lume feerică, ce nu putea exista decât în mintea lui.

Într-o zi, pe când plin de sânge azvârlea năvodul în larg, un fior de gheață îi pătrunse-n inimă, căci apa cu luciri de smarald începea să-și piardă limpezimea și să se umple de mâl negru, vâscos și rău mirositor. Cuprins de neliniște, Dalian povesti aceasta surorii sale. Ascultându-l, Laviniei îi veni în minte vorbele rostite într-o seară de bătrâna Baucis:

LAVINIA: Când apa mării se întunecă și mlaștina începe să cuprindă adâncurile, e semn că vreun duh rău se află prin preajmă. Așa spunea măicuța noastră.

DALIAN: Cât aș dori să aflu taina grea a nenorocirii ce ne amenință, surioară!

LAVINIA: Dar chiar de ai afla, dragul meu frate, ar fi zadarnic. Cu duhurile apelor nu pot lupta ființe pământene.

Vremea se scurgea tăcută, strălucirea de smarald a apelor se întuneca văzând cu ochii, viețuitoarele mării piereau mereu, primejdia de moarte plutea în aer ca o

stihie gata să se dezlănțuie asupra acelor ținuturi atât de senine și liniștite până atunci. Spaimă și deznădejde se citeau pe fețele tuturor, căci mlaștinile amenințau ca în curând să îngroape totul în adâncuri.

Într-un amurg învăpăiat ca arama încinsă, pescarii toți, cu mic cu mare se adunară pe țărm să țină sfat. Dalian și Lavinia ascultau cu luare-aminte vorbele bătrânului Nestor, omul cel mai înțelept de prin partea locului. Lângă ei se așezară pescarul Dion cu femeia sa Cloe, ce-și strângea la piept pruncul abia născut, și fratele acesteia, Antigon.

NESTOR: Năpastă grea ne lovește, oameni buni, căci vreun duh rău ori vreo iazmă blestemată pus-a stăpânire pe marea cu străluciri de smarald, prefăcând-o în mlaștină. Nu ne rămâne decât să părăsim aceste locuri, de nu voim să fim hărăziți morții.

DION: Dar unde să ne ducem, înțeleptule, când aici e toată agoniseala vieții noastre?

CLOE: Și pruncii noștri în fașă cum vor putea îndura frigul ori arșița drumului?

NESTOR: Dumnezeu va veghea asupra lor și-a voastră, fiica mea. Pruncii voștri abia veniți pe lume trebuie să trăiască, să-și împlinească rosturile vieții. De dragul lor veți înfrunta orice primejdie ivită în cale și veți munci apoi cu sânge pentru un trai tihnit și îmbelșugat. Ascultați-mă, oameni buni, și nu mai zăboviți prea mult pe-aici!

ANTIGON: Știm că ai dreptate, preacinstite Nestor. Nu ne rămâne decât să îți urmăm sfatul.

PESCARI: Așa este, așa este! Să ne pregătim dar de drum, să părăsim cât mai grabnic aste ținuturi blestemate!

Ultimele vorbe rostite de pescari străpunseră ca un pumnal de gheață inima lui Dalian, căci tânărul îndrăgea nespusele meleagurile copilăriei sale. Ar fi primit din toată ființa lui să se jertfească, dacă prin jertfa sa marea și-ar fi recăpătat strălucirea iar ținuturile din preajmă liniștea de mai înainte. Cu acest gând se apropie Dalian de bătrânul înțelept.

DALIAN: Spune-mi, te rog, bunule Nestor, știi cumva vreo cale de a sfărâma blestemul ce s-a abătut asupra mării?

NESTOR: De ce mă-ntrebi aceasta, fiul meu?

DALIAN: Fiindcă mi-e greu, mi-e tare greu să văd cum pier sub mlaștini meleagurile dragi ale copilăriei noastre.

Nestor rămase pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse cu glasul trist:

NESTOR: Da. Te înțeleg, băiatule, însă din câte am auzit și eu cândva de la bătrânii satului, doar jertfa supremă izvorâtă dintr-o inimă curată, neînfricăată, sângele unui viteaz ar putea sfărâma astfel de vrăji.

DALIAN: Dar cum anume, preacinstite Nestor?

NESTOR: Cum? Ei, asta n-o mai poate ști nimeni, căci e un lucru mai presus de firea noastră omenească.

Auzind vorbele tânărului, pescarul Antigon îl privi cu uimire și nedumerire, șoptind spre sora sa Cloe:

ANTIGON: Mă tem că băiatul acesta și-a pierdut mințile. Iată, moartea ne amenință cu înverșunare și el visează basme cu viteji ce mântuie răul.

CLOE: Dalian are o inimă de aur, frate. Întotdeauna a fost alături de cei năpăstuiți, și el și Lavinia.

DION: Știm bine asta, femeie, dar în fața mlaștinilor gata să ne înghită nimeni și nimic nu mai poate sta de-

acum în cale, nu-i așa, cinstite Nestor? Fă-l să înțeleagă și pe copilul ăsta visător!

Bătrânul privi cu duioșie pe tânărul pescar pe al cărui chip se citea o durere amară, o tristețe fără de margini.

NESTOR: Ești tânăr, Dalian, ai toată vremea înainte să-ți cauți norocul prin lumea asta largă. Ia-o dar pe Lavinia și porniți la drum cât mai degrabă. Statorniciți-vă pe alte meleaguri și începeți o viață nouă.

Pe când cu grijă părintească Nestor îl sfătuia astfel, un fior de groază îi cuprinse pe toți, căci marea întunecată se învolbură năprasnic, urlând ca o hienă gata să se repeadă asupra prăzii. Într-o clipă, din valuri apăru un delfin, spre care se avânta bătând furios apa cu coada un rechin uriaș. Delfinul își roti înspăimântat privirea asupra celor de pe țărm, și, zărindu-l pe Dalian, ochii săi păreau că îl imploră să-i sară în ajutor. Simțind în străfundul sufletului un tainic imbold de-a scăpa de la moarte blânda vietate, tânărul se azvârli în valurile învolburate sub privirile îngrozite ale pescarilor și în plânsetele deznădăjduite ale surorii sale. Nu avea asupra lui decât un cuțit pescăresc, însă adevărata-i armă era curajul tineresc ce îi umplea inima nobilă, vitează. Fiorosul rechin se năpusti asupra lui și o luptă năprasnică se încinse între vrednicul pescar și blestemata dihanie. Monstrul își înfipse cu putere colții în piciorul tânărului și-l trase după sine în adâncuri. O liniște de moarte învălui țărmul și marea, căci tuturor le pierise graiul de groază. Lacrimi grele curgeau din ochii Laviniei gândind la fratele-i iubit, sfâșiat poate în străfundurile mării de colții ascuțiți ai

rechinului. Bătrânul Nestor se apropie de ea și-i grăi cu blândete:

NESTOR: Fii curajoasă, Lavinia! Fratele tău este un tânăr vrednic și sunt încredințat că va învinge blestemata fiară.

LAVINIA: Oh, e-atâta vreme de când a pierit sub valuri, bunule Nestor!

NESTOR: Știu, copila mea, dar trebuie să-l așteptăm plini de nădejde! Să încercăm să pătrundem cu privirea spre adâncuri!

LAVINIA: Vai, apele sunt atât de întunecate încât nu se mai poate zări nimic, nimic!

Clipele ce urmară păreau mai grele ca dezlănțuirea unei năprasnice furtuni, mai lungi decât un veac. Deodată însă, un strigăt de bucurie se înalță din piepturile tuturor, căci la suprafața apei se ivi cadavrul însângerat al rechinului.

PESCARI: Oooo! La răpus, la răpus, priviți-!

CLOE: Ce inimă curajoasă, ce tânăr vrednic!

DION: Dar Dalian? Ce s-o fi întâmplat cu el?

LAVINIA: Iată-!

ANTIGON: A scăpat cu viață.

NESTOR: Domnul fie lăudat!

Dalian se ivi din apele înspumate. Era ostenit de moarte și respira din greu aerul sărat al mării. Un slab surâs îi lumina chipul palid, din rănile-i adânci curgeau șuvoaie de sânge. Marea se înroșea mereu mai tare, apele ei negre devenind purpurii. Delfinul pentru care își primejduise viața căzu la picioarele vrednicului pescar și printre lacrimi mari părea că îi mulțumește pentru binele făcut. Tânărul îl mângâie ușor pe creștet, șoptind cu glas aproape stins:

DALIAN: De-acum ești salvată, blândă vietate.

Sprinten, delfinul se avântă în valuri, iar Dalian, rănit greu și sfârșit de vlagă, se prăbuși în brațele surorii sale. Lavinia îl așază cu grijă pe-o piatră netedă ca marmura și plină de îndemânare și duioșie prinse a-i îngriji rănile sângerânde. Dalian învălui țărnul și marea într-o privire pierdută, pală ca ultima lucire a lunii înaintea zorilor.

DALIAN: Am să te părăsesc, Lavinia. Ascultă-l pe înțeleptul Nestor și urmează-i sfaturile, surioară!

LAVINIA: N-am să te pierd, iubite frate. Simt că un înger coboară prin văzduh să te izbăvească de moarte. Ascultă, auzi, Dalian?

DALIAN: Ooo! Să fie oare-un vis, sau o minune se petrece aieva? Ce glas ceresc pătrunde ca un izvor de rouă și lumină întreaga-mi ființă!

Un cântec lin se înalța deasupra mării, învăluind totul într-o armonie cerească. Era o fierbinte rugă de mulțumire, șoptită parcă de o fecioară cu un glas îngeresc, de o limpezime de cristal, acompaniat cu dulceață de harpele măiestre ale sirenelor din adâncuri. Această rugă alina ca un balsam divin durerea din trupul lui Dalian, închizându-i rănile, luminându-i ochii aproape stinși, redându-i puterile și vioiciunea de mai înainte. Lăcrimând de bucurie, Lavinia privea minunea ce se săvârșea asupra fratelui iubit. Cu chipul înflorit de surâsul vieții Dalian se ridică, își strânse la piept surioara scumpă și amândoi priviră fermecați un alt miracol ce se petrecea în preajma lor. Apele mării se limpezeau văzând cu ochii, redobândindu-și strălucirea de smarald de mai înainte. Văzduhul se scâldea în adierile parfumate ale brizei, iar

Libris
Recursiv

luna începu a cerne peste pământ o ninsoare de argint, luminând țărnul ca ziua. O bucurie fără margini cuprinse întreaga fire. Pescarii toți se adunară în jurul celor doi tineri, iar înțeleptul Nestor grăi astfel lui Dalian:

NESTOR: O, fiul meu, prin vitejia și curajul tău adus-ai izbăvire acestor meleaguri de sub cumplit blestem, redat-ai pruncilor surâsul fericirii, mamelor bucuria vieții și mării strălucirea de smarald. Fii dar binecuvântat, băiatule!

PESCARI: Fii binecuvântat, Dalian!

Astfel, oamenii acelor ținuturi își reluară traiul liniștit de mai înainte.

II. Prințesa florilor marine

Dalian porni din nou cu năvodul prin larg, iar la lumina stelelor se așeza pe mal, ascultând învăluit de o vrajă sublimă șoaptele tainice ale mării.

Iată însă că într-o seară, pe când crai-nou răsărea lin plutind în ape de argint urmată de stelele scânteietoare ca niște nestemate cu focuri galbene, portocalii și verzi tânărul pescar zări ivindu-se din valuri șapte delfini sprinteni, jucăuși și-atât de drăgălași, că marea și văzduhul păreau a surâde la vederea lor. Trei delfini mergeau înainte, alți trei în urmă, iar cel din mijloc purta într-o legănare lină o făptură neasemuit de frumoasă. Părul ca asfințiturile de mărgean îi cădea ca o cascadă înspumată pe umerii de zăpadă. Avea obraji ca opalul desprins de pe o rază de stea, iar ochii minunați erau ca marea cu străluciri de smarald. Purta o rochie diafană din voal de culoarea somonului ce plutea în jurul ei ca un nor de ceață. Pe frunte îi sclipea o cunună din flori roșii de mărgean și Un splendid colan de mărghitare împodobea grațiosul ei gât de lebadă. Tânărul pescar simți că-și pierde răsufarea, iar inima începu să-i bată cu putere mai să-i spargă pieptul, să zboare ca un gând spre minunea de vis ce răsărea din mare. Delfinul poposi cu gingașa-i povară lângă țărnm, acolo unde valul înspumat